

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

308

Szerző:

Cím: *Budai figurák*

Hely

Idő

"1924"

Személy

Forrás:

Új Nemzedék

Helvyszám

34

1924. 1. 1.

(Köt. v. füz.) (Oldal)

A szenvedélyes látogató

Tini mama a legártatlanabb ebből a fajtából. Nincsenek rejtett céljai, elleplezett gondolatai, neki régi jó barátnői vannak és azoknak az ő emlékeivel közös emlékei. Ha Tini mama délután három órakor felteszi fejére azt a kis gyöngyös, fekete, kuszi valamit, amit még az ő idejében kalapnak hittak, akkor nem gondol semmi rosszra. Akkor ő csak ilyeneket gondol:

— Jaj, Istenem, nyolevanötben volt az a megyebál, vagy nyolevanhatban!... Az, amelyiken még én... Oh, bizony! Ki is tudhatja ezt legjobban!... Jaj, Mariska... Persze, hogy ő!... Hiszen azóta vagy harminceszor kibékkültünk, de én tudom: Mariska még mindig haragszik. Elmegyek hozzá és máma aztán végérvényesen kibékkültünk, mert hátha a jövő farsangon már nem is élünk... Bizony Mariskához megyek én máma!...

Letipeg az utcára és borzasztó gondolatai vannak:

— Csak hogyan kerítsem rá a szót! — forgatja lelkében az emléket, amelynek már nincsenek is határozott körvonalai s amelyre már a másik, a rivális, a Mariska emlékszik jobban. Azért kell hozzá elmenni.

És azért kell összeülni mindennap másvalakivel, délutáni kedves csevegésre, hogy az ember megtudja: valóban történt-e, ami történt!... Nem volt-e képzelődés ez az egész élet!... Más is tud róla!... És úgy tud-e mindent, mint Tini mama? Mert ha nem: szörnyű bajok lehetnek amaz itéleten. Ő majd mondja, hogy így volt, meg úgy volt, megnevezi a tanukat hozzá s erre kiderül, hogy a tanuk egészen mást valának...

— Nagyon vigyázni kell már ilyen korban, mint én, az igazságra... Cili azt állítja, hogy azon a megyebálon én az első lengyelkét jártam Tiborral, aki később a második uram lett... Pedig emlékszem: „a második lengyelke és a második uram“ így jegyeztük meg még tíz évvel ezelőtt is magunknak ezt a dolgot... De lehet, hogy nem ezt... El kell menni Mariskához...

Ott aztán kiderül, hogy valóban, mégis csak éltek ők valamikor. Vagy különben... Ejnye, nem is biztos... Mariska nem úgy emlékszik, mint Tini mama... Hm, hm... El kell menni Juliához is, mert ő is benne volt ebben a Tibor körüli hajcihőben. Ha aztán ő is úgy emlékszik, mint Tini mama, akkor körülbelül úgy is volt — az egész és úgy kell majd elmondani annak idején...

Ilyenformák a réglvágásu szenvedélyes látogatók: a Tini mamák, Cili mamák, Tóni mamák stb...

Csak azért járnak hetenként háromszor egymáshoz, hogy szótöbbséggel megállapíthassák, mi igaz ebből az egész életből és mi nem. Ami nagyjából mindenkinek kedves, azt megszavazzák. A többit elvetik: nem igaz. Vagy mindenkié ez az élet, vagy senkié.

Az újfajta szenvedélyes látogató csak azért jár a nyakadra, hogy megtudja, mennyi hasznodat veheti ebben, vagy abban az ügyben:

— Mit szólsz a Hórukk Bandi kinevezéséhez?... Én tudtam volna alkalmasabb embert is találni. Prokóp Tihamér, mi?... Mit gondolsz, nem jó volna Prokópot forszírozni!

Te egész biztos vagy benne, hogy Prokóp Tihamér épp olyan széltozó, mint Hórukk Bandi. Egyik sem érdekel, de ha már azt mondták, hogy Prokóp, hát legyen Prokóp... Olyan mindegy!

A látogató elrohan, közben a noteszét vizsgálja, amely valóságos kis név- és lakjegyzék:

— Anál... Krompecher tanácsos... A gyanútlan tanácsost tíz percen belül meglátogatják s értesítik arról, hogy Hórukk Bandi nagyapja pénzhamisító volt, a Prokópé viszont régi nemesi család sarja...

Azzal a látogató már tovaszáguld a miniszterhez. Értesíti, hogy te és Krompecher tanácsos ismeritek a közhangulatot, amely Prokóp mellett foglal állást... Ti is ő mellette vagytok.

A következő negyedórában a miniszterelnök is megtudja, hogy lehetetlen Hórukk Bandit kinevezni. Az egyetlen

lehetséges megoldás Prokóp Tihamér. Ez a véleményed neked, Krompecher tanácsosnak, sőt még a szakminiszternek is.

— Tegnap beszéltem a Pillérszegecselők Egyesületének elnökével, a Rajzszög-hajlítók titkárával, ma találkoztam az Addide Bank vezérigazgatójával, mind ezt mondja.

Ha megfigyeled a modern, szenvedélyes

esfővárosi házinyomda 1922

látogatót, észreveszed, hogy tíz percen belül husz embert említ, mint akivel tegnap vagy ma találkozott s az mind azt véli, amit ő...

Ő is megszavaztatja az embereket, sőt leszavaztatja olyasmire, amit azok maguk sem akarnak.

Látogató a szó legszorosabb értelmében. Úgy meglátogatja az egész világot, hogy arról koldul.